

до него съ жилавъ камшикъ и окована съ желъзо пръчка . . . Съ тѣженъ погледъ животното слѣдѣше стѣпките на господаря си, който бѣ го унизиль, смазаль и побѣдилъ въ ранната му възраст, макаръ, разбира се, не безъ борба. Ударитѣ, слабостта, скръбта отъ вѣчната тъмница малко помалко бѣха направили гордия царъ на животнитѣ да утѣпѣе и да гледа равнодушно около си; при всичко това, често той се сърдѣлъ и не винаги желаеъ по командата на директора да прѣскача прѣзъ окованата съ желъзо пръчка. Въ това врѣме той страшно ревълъ и въ очитѣ му блѣскали искри отъ страшень гнѣвъ.

Тази вечеръ, щомъ Бриекаръ влѣзе въ кафеза на лѣва, всички заблѣжиха, че гордото животно не е разположено да играе; публиката видѣ, че звѣрътъ страшно [рѣмжи и всички полюбопитствоваха да узнаятъ, какво ще направи звѣроукротителтъ.

Мистигри се изтѣпи въ кюшето на кафеза, застана неподвижно и дори показваше на директора си, че нѣма да му позволи да се приближи съ камшика до него. Укротителтъ не го насили, но отиде отзадъ на кафеза, изсвири и полуотвори вратата.

Въ този мигъ Мина, жива, пѣргава, лека съ безсъзнателна храбрость и милозливость на десетгодишно дѣте се вмъкна въ кафеза при лѣва и притрѣшна вратата.

Всички изтрѣпнаха. Публиката спрѣ да диша. Настѣпи мъртва тишина. И това, що стана сетнѣ, бѣ тѣй страшно, щото публиката остана поразена.

Лѣвътъ, който злобно се зѣбѣше и страшно гледаше Брискара, щомъ съгледа момиченцето, съ-